

Parkerte

fusjonen

Motstand fra «kulturbærerne» på Diakonissehuset stanset fusjonsplanene med Diakonhjemmet. – Men vedtaket er ikke et nei til styrket samarbeid oss imellom. Tvert imot, understreker styreleder Olav Dag Hauge ved Diakonissehuset.

Av Asle Finnseth

Mens Diakonhjemmets hovedstyre den 18. desember i fjor sa enstemmig ja til å gå inn i fusjonsforhandlinger med Diakonissehuset, ble utfallet det motsatte på Lovisenberg.

Olav Dag Hauge har følgende oppsummering på hvorfor det gikk som det gikk:

- Flertallet i hovedstyret ønsket å gå videre i fusjonsprosessen. Jeg mener fortsatt det ville vært et riktig grep. Men fordi saken så sterkt berørte hele institusjonens fundament og eksistens hadde vi på forhånd bestemt at det var nødvendig med to tredjedels flertall. Vi som ønsket fusjon greide imidlertid ikke å mønstre tilstrekkelig tunge argumenter overfor kulturbærerne i organisasjonen – jeg tenker på diakonissene, de som har lagt grunnlaget for det Diakonissehuset er i dag, sier Hauge.

Å forhandle om fusjon med såpass sterk motstand fra denne gruppen ville bli «svært vanskelig», sier han. – Sånn sett var tiden ikke moden for et slikt vedtak. Vi var mange som mente at vår tradisjon kunne føres videre på en flott og verdig måte, nettopp gjennom en fusjon. Men dette synet vant altså ikke tilstrekkelig oppslutning.

Hvem styrer?

- Ditt styre var i utgangspunktet svært positivt innstilt til fusjon, ledergruppen var det, forstanderinnen inkludert. Er det diakonisse-gruppen som styrer Diakonissehuset?

- Kulturbærerne har en særstilling. De har alltid vært viktige for Diakonissehusets strategi og profil. Men når det kommer til stykket, er det hovedstyret som har det siste ordet. I en så fundamental beslutning som dette var det ekstra viktig for oss å lytte til dem som mer enn noen har bygget organisasjonen. I saker av en mindre dramatisk karakter, hadde utfallet kanskje blitt annerledes.

- Hva har prosessen gjort med deg som styreleder?

- Jeg ville ikke ha vært den foruten. Den har på ingen måte vært bortkastet, verken for meg eller for organisasjonen. Jeg vil ikke legge skjul på at den har vært slitsom. Samtidig har den vært lærerik og interessant. Den har åpnet for en avgjørende samtale i organisasjonen, Diakonissehuset har blitt tydeligere for mange. Jeg ville kjøre prosessen mest mulig åpent. Likevel dannet det seg et inntrykk, ikke minst hos diakonissene, av at styret egentlig

forlengst hadde bestemt seg, at det ikke lenger var mulig å øve demokratisk innflytelse på utfallet. Måten vi valgte å gjøre vedtaket på, viser at demokratiet er der, og er virksomt. Nå er angsten for å bli overkjørt borte. Tilliten mellom organisasjon og hovedstyre er styrket.

Vekst nedenfra

- Ble bremsene satt på fordi Diakonhjemmet opplevdes som en for dominerende i prosessen?

- Overhodet ikke. Det er ikke dette det strandet på. Nå bør vi bygge videre på de positive kontaktene som er etablert, og se hva slags fellesprosjekter som kan vokse frem eller videreutvikles mellom korresponderende enheter ved de to institusjonene. Jeg tenker på høgskolene, på sykehusene, eldreomsorgen. Kanskje kan utdanninger slås sammen, for eksempel. Men slik situasjonen er nå, må dette vokse frem nedenfra, fra den enkelte avdeling, ikke som noe diktat fra toppen.

- Når er tiden moden for et nytt fusjonsforsøk?

- Nepp i min videre styretid ved Diakonissehuset, det vil si fire år. Mer kan jeg vel ikke si. ■

Styreoptimisme var ikke nok: Diakonissehuset endte opp med fusjons-nei. Faksimile fra forrige Steg

Respekten i behold

Diakonissehuset sa nei. Det beklager vi. Og respekterer, sier hovedstyreleder Svein Ove Faksvåg ved Diakonhjemmet.

- Prosessen har krevd sitt, men den har vært verd det. Jeg sporer ingen bitterhet i vår organisasjon over at det gikk som det gikk. Men jeg fastholder at det ville vært best, både for de to enhetene, for kirken og samfunnet om fusjonen gikk igjennom. Men vi må ha respekt for at det ikke var nok backing for prosjektet ved Diakonissehuset nå, sier Faksvåg.

Han tror partene vil gjøre det beste ut av de positive samarbeidsrelasjonene prosessen har skapt – ikke bare på ledelsesnivå. - Her er det potensiale for nye, felles løft, mener Faksvåg, som legger til: - Jeg er imponert over medarbeiderne ved Diakonhjemmet – hvor godt rustet og motivert man har vist seg å være for å ta fremtidsrettede grep. ■